

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4577/2019
18.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1197/13 од 09.05.2014. године, у седници одржаној 18.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1197/13 од 09.05.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1197/13 од 09.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Бујановцу П 3894/12 од 14.05.2013. године обавезана је тужена као правни следбеник Општинског суда у Бујановцу да тужиоцу на име дуга – накнаде за извршени рад исплати 1.600,00 динара са законском затезном каматом у смислу члана 277. Закона о облигациним односима почев од 28.06.2003. године па до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 29.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1197/13 од 09.05.2014. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена, као правни следбеник Општинског суда у Бујановцу да тужиоцу на име дуга – накнаде за извршени рад исплати 1.600,00 динара са законском затезном каматом у смислу члана 277. Закона о облигациним односима почев од 28.06.2003. године па до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој, накнади трошкове парничног поступка од 24.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11,...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име дуга – накнаде за извршени рад. О овом праву тужиоца, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.11.2012. године а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.600,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић